

ENTERRAMENT de MN. PERE CASAS I FONT

Catedral de Sant Pere – Vic, 28-2-2017

Rm 8, 31b-35.37-39 // Mt 25, 1-13

Avui la nostra diòcesi, a punt d'iniciar el camí de la santa Quaresma, que ens portarà a viure amb més intensitat la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist, celebra les exèquies del nostre germà, Mn. Pere Casas i Font, sacerdot del nostre presbiteri diocesà i membre del capítol d'aquesta catedral de Sant Pere de la ciutat de Vic. Podríem dir que Mn. Pere Casas se'ns ha avançat a la celebració de la Pasqua, ja que ha estat cridat a participar de la Pasqua eterna, de les noces eternes de Déu amb la humanitat. Aquesta és la nostra mirada d'esperança: ha deixat aquest món per anar a trobar-se amb el Pare. La mort no és la darrera etapa en el camí de la vida, com una estació de terme. Sabem, perquè així ens ho diu la nostra fe, que la mort és una porta oberta a l'esperança. I la nostra esperança té una substància: creure en l'Amor; no en un amor qualsevol, sinó en l'amor amb majúscula, l'amor de Déu. Però encara més, nosaltres creiem que Déu és amor, amor misericordiós.

Aquesta paraula d'esperança, de fe en l'amor, ha ressonat de manera clara en la primera lectura de la carta als cristians de Roma. Sant Pau, després de recordar-nos que en el cor del creient en Jesús actua l'Esperit Sant, que ens fa experimentar la llibertat dels fills de Déu, amb l'esperança en la vida eterna i en la resurrecció dels nostres cossos mortals, expressa la certesa de l'amor de Déu davant de tota prova. No hi ha res que pugui *allunyar-nos de l'amor de Déu, que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima*. Ni la mateixa mort, la qual, sense la fe, és com un mur infranquejable i sembla que tingui la darrera paraula. Però amb la fe, la mateixa mort s'omple d'una llum pròpia que neix del Crist mort i ressuscitat.

I aquesta certesa de l'amor de Déu, en el moment de la mort del nostre germà, mossèn Pere, ens omple de pau. Certament que ell se n'ha anat massa ràpid. També és cert que la malaltia l'anava afeblint més i més. Però sempre volem que els qui estimem visquin una mica més. Ens costa d'acceptar que deixin de caminar amb nosaltres per aquest món. Ara nosaltres, tot i el dolor, preguem amb ell amb esperança. L'esperança que neix de la certesa de l'amor misericordiós de Déu. És bo que ressonin altra vegada les paraules de sant Pau que hem escoltat: *Si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra?... ¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres*. Sí, germans, aquest Déu que està a favor nostre, que no vol condemnar, sinó salvar; aquest Déu que escolta la pregària d'intercessió del seu Fill, que li presenta la seva sang vessada per la salvació de la humanitat, a favor de tots nosaltres; sí, aquest és el Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, en qui sempre cregué, esperà i estimà el nostre germà, Mn. Pere Casas. I avui, en la missa exequial que oferim pel seu etern descans, nosaltres invoquem tota la força d'amor i de perdó de la misericòrdia del nostre Déu a favor d'ell, per tal que,

usant de la seva misericòrdia, el Senyor el purifiqui de totes les seves mancances i febleses, que com a fet de terra, com tots nosaltres, podrien encara restar en el seu cor, i així pugui entrar ja ara a les estances de la vida eterna, prop de Déu i de tots els sants i d'aquells que ell va estimar i que ja l'han precedit, els seus pares i familiars.

Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni la hora, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Sabem que la mort és certa, però sempre en hora incerta. La saviesa cristiana ens fa mirar la mort sense por. Sabem que estem en les mans del Pare i el moment de la mort és el de la trobada, l'abraçada amb el Pare que ens vol amb ell en l'eternitat de la vida, on gaudirem de la felicitat eterna, de l'etern moment ple de l'amor i de la veritat, en què Déu serà tot per a tots. Però, al mateix temps, la saviesa cristiana ens ensenya que sempre hem d'estar preparats. Hem escoltat avui la paràbola de les deu noies prudentes i les deu desassenyades. Unes, les prudentes, es van proveir de l'oli per a rebre al nuvi a la festa de noces. Les desassenyades sabien que el nuvi arribaria i que feia falta l'oli per a encendre els llums, però no se'n van proveir. La lliçó és clara: per a rebre el nuvi hem d'estar sempre preparats.

I quin és aquest oli del qual ens hem de proveir? Certament la fe que actua per la caritat. La confiança en Déu i l'amor als germans és l'oli que mai no pot mancar en el cor del creient. Avui nosaltres preguem pel nostre germà amb un cor ple de confiança en Déu, i amb un cor ple d'amor al nostre germà, mossèn Pere. És això el que ell avui necessita de nosaltres. Però també avui presentem al Senyor la torxa encesa de la vida del nostre germà, que sempre cregué en Jesús i que en els seixanta-un anys de sacerdocí, servint i estimant els seus germans, portava l'oli de la caritat i la fe per a encendre la torxa per a rebre el nuvi. Molts han estat els ministeris i serveis que mossèn Pere va fer en la seva vida sacerdotal. Sempre amb dedicació i amb el desig que els homes poguessin trobar el camí de la fe en el servei generós als germans. Vull fer present com va servir fins al final. Fou el setembre passat quan va deixar el servei de rector de les parròquies de Santa Eulàlia de Riuprimer i de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola. I, tot i això, va continuar ajudant i servint aquestes parròquies, mentre va poder i fins que la malaltia ho va fer impossible. El recordo ben content del seu servei, i també tinc present com els fidels d'aquestes parròquies estàveu contents d'ell i del seu servei. No hi ha cap engruna d'amor i de servei, de perdó i de pau que es perdi als ulls i al cor de Déu. Són l'oli que crema en la torxa encesa per a entrar a la festa de les noces eternes.

La nostra pregària s'adreça a Déu pel nostre germà que serví i estimà aquesta Església de Vic. Però també la nostra oració s'ha d'adreçar a Déu perquè tingui pietat d'aquesta nostra diòcesi i ens doni pastors bons i sol·lícits, com Mn. Pere Casas, per a anunciar la Paraula de Déu i partir el Pa de l'Eucaristia als seus germans. Sacerdots que estimin Déu i els germans, que estimin la terra i la seva gent, que es donin sense esperar de rescabalar-se. No som sols en la pregària. Sabem que sempre els sants, els nostres germans que són davant Déu, preguen amb nosaltres. Vull fer present al patró de la nostra ciutat de Vic, sant Miquel dels Sants. Mossèn Pere celebrava la missa de cada dia a la casa

natal de sant Miquel, juntament amb les germanes Serventes del Sagrat Cor de Jesús que en tenen cura. I, cada any, en la seva festa, ell era l'encarregat de donar a venerar la relíquia del sant en la capella de la casa natal. Que sant Miquel, doncs, ell que estima aquesta ciutat i aquesta diòcesi, ell que va tenir el do d'intercanviar el cor amb Jesús, talment sant Pau que deia: *La vida que ara visc ja no és la meva; és Crist qui viu en mi* (Ga 2,20); que sant Miquel dels Sants, doncs, sigui intercessor de Mn. Pere Casas, ara en el moment de la mort com ho fou en la seva vida. Germans estimats, que el nostre cor s'assereni; que en el nostre cor neixi la certesa, que brolla de la confiança en la misericòrdia divina, que el nostre germà, Mn. Pere Casas i Font no ha mort per sempre, sinó que ha estat cridat a la vida. I tinguem també l'esperança que ha rebut el premi dels qui han estat servidors prudents i fidels. Que sant Pere, a qui tenia per patró i a qui servia en aquesta catedral que el té per titular, li obri les portes del cel, on pugui gaudir de la visió de la veritat i l'amor de Déu, amb companyia de santa Maria, Mare de Déu i de tots els sants i els àngels. Amén. Amén.